

Waar de Voorzitter van de Maatschappij, — rhetorisch of om de publieke opinie te raadplegen? — de vraag stelt of aan sommigen „de pas mag worden afgesneden”, wil ik gaarne antwoorden: NEEN!

En wie zou nu werkelijk durven beweren dat selectie van gegadigden op dit ogenblik tot de redelijke mogelijkheden voor de mens zou behoren? Wie veronderstelt dat zulks in zich en voor alle tijden tot de onmogelijkheden behoort, begaat geen onrecht aan hen die detailgebieden van het probleem moedig en slim trachten te benaderen. Van meer dan benaderen is er dan echter ook geen sprake. Tenminste zeker niet indien wij, met VAN LOGHEM, de durf hebben om, voor ons medisch beroep en voor vele andere, de wetenschappelijke vorming en de voorbereiding op de eisen der practijk in een adem te blijven noemen en onafscheidelijk met elkaar verbonden te houden. Qualitate qua.

De regeerder die in principe en gedurende geruime tijd een numerus clausus instelt ten opzichte van toetreding tot de Universiteit, begaat een onrecht aan zijn volk. Onrecht aan het leven, immers aan een deel ervan.

Hiermede is de gehele kloof niet doorschouwd, stel ik mij voor. Het volle overzicht ervan, de blik van het centrum uit het geheel overziend, is mij niet gegeven. Toch heeft HULST ons op buitengewoon indrukwekkende wijze, van de andere kant uit het probleem verduidelijkend, de orde van grootte van de kloof aangegeven: „liever in schoonheid sterven dan . . .” Indien het probleem dat vraagt, dan weten wij eens en voor altijd dat wij niet kunnen nalaten er over na te denken en een keus te maken. Dat stervensbereid zijn hier, het is geen daad van bijzondere moed van een ogenblik, het is natuurlijk een levenshouding, tegenover een probleem dat het leven in zijn levenswaarde zelf betreft. Het is eigenlijk misschien geen wonder dat dit thans van ons geneeskundigen wordt gevegd. Waar de geneeskunde en alles wat zij van de wortel tot de bloemen en vruchten inhoudt, thans, bij de wording van een nieuwe wereld, de wereld van het medisch-sociale, alle andere levenswaarden doordringt of tracht te doordringen, daar moeten de „promotors in eerste instantie” der geneeskunst, de artsen, bewijzen dat zij en de waarde die zij ter integratie aanvoeren, waardig en sterk genoeg zijn om de eenmaking met al het overige te billijken. Daarom wordt de hoogste prijs, bereidheid er voor te sterven, geëist. Dat is eigenlijk heel gewoon: overal waar een stukje land op het verloren gegane paradijs wordt terugveroverd, is dat de enig geldende losprijs: sterven voor het ideaal, of winnen. Ik moet dan ook zeggen dat ik de grondgedachte van onze pas gekozen Voorzitter niet anders kan qualificeren dan: een coup d'essai die een ware coup de maître schijnt.

Het is te verwachten dat de artsengemeenschap van Nederland dit wel degelijk zal beseffen: immers hij werd door vrije artsen tot regeerder van wat ons artsen in de breedste zin raakt gekozen in vrijheid met onszelf en in vrijheid ten opzichte van het superieure Landsbestuur. Zo'n man die op die plaats op die wijze werd gesteld kan eenvoudig niet iets zo belangrijks een voudig mis-zeggen. Laat staan dat „geringe belangstelling” slechts zijn deel zou zijn.

Rosmalen, 6 Maart 1951

J. VAN WEL

De inzender heeft niet bedacht (evenmin als dr HULST) dat ook thans aan wie zich geroepen voelt in de geneeskunde te gaan studeren zonder het vereiste diploma te bezitten, door de Nederlandse wet „de pas is afgesneden”.

Het éne diploma, of het ándere . . . elk examen beoogt selectie. Of men de barrière plaatst aan de uitgang van een middelbare school, of aan de toegang van een hogeschool, het is al om het even.

Laren, 25 Maart 1951

J. J. VAN LOGHEM

INBLAZING VAN LUCHT ONDER DE HUID ALS BEHANDELINGS-METHODE VAN PLEURITIS

Bovengenoemd artikel van dr J. C. GERRITS (*N. T. v. G.*, 95, 515, 1951) geeft mij aanleiding de luchtinblazing samen met de koorts-, prikkel- en „Proteïn-körper”-therapie als specifieke behandelingsmethode te beschouwen. Deze

aspecifieke therapie kan men beschouwen in het licht van het „general adaptation syndrome” van SELYE, waaruit het begrip van de adaptatieziekten¹⁾ is voortgekomen.

De „luchtinsufflatie” mag m.i. als een „geëigende” „stressor” in de zin van SELYE voor pleuritis (exsudativa) worden beschouwd. Pleuritis komt (nog) niet voor op de lijst van adaptatieziekten, door SELYE zelf opgesteld, doch deze lijst groeit nog steeds. Een aanwijzing of de patiënt op de „stressor”-therapie reageert, zou men wellicht in het gedrag van de eosinophiele cellen kunnen vinden.

Verder zou ik nog iets willen toevoegen aan het geen collega G. J. HERINGA opmerkte over een behandelingsmethode die hij in Indonesië zag²⁾. Door stevig drukkend over de huid te wrijven met een in cocos-olie gedrenkt geldstuk, of een huidplooi stevig knijpend tussen de gebogen wijs- en middelvinger te nemen, kan men op elke gewenste plaats onderhuidse bloedingen veroorzaken. Typische plaatsen zijn: rug, borst, intercostale ruimten, hals, nek, slapen en neusrug. Indicatie voor deze behandeling vormen de „kouvattingsziekten”; hiertegen schijnen zij ook wel te helpen. Deze ook al eeuwenoude methode zou uit China afkomstig zijn; zij is gemakkelijk te voegen in het „stressor” begrip van SELYE.

's-Gravenhage, 6 April 1951

TAN BOEN KING

VERBETERINGEN

Op bl. 721, regel 16 v. o. van deze jaargang staat *f* 9.60, moet zijn *f* 6.90.

Op bl. 1146 van deze jaargang, regel 9 v. b. staat: molagraviditeit, lees: chorionepithelium.

Op bl. 1148 van deze jaargang, regel 20 v. o. staat: molagraviditeit, lees: chorionepithelium.

Op bl. 1148 van deze jaargang, regel 17 v. o. staat: mola hydatidosa, lees: chorionepithelium.

REDACTIE

BERICHTEN

BUITENLAND

BELGIË. — BRUSSELS TREATY. De vijf mogendheden, die bij „Brussels Treaty” zijn betrokken — Nederland, België, Luxemburg, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk — hebben een overeenkomst in zake gezondheidstoezicht op verkeer over zee aanvaard. Deze houdt in, dat genoemde landen zich tezamen als één gebied zullen beschouwen, op dezelfde wijze als dit reeds voor het verkeer door de lucht was aanvaard (*Brussels Treaty Organization, Information Service*, 22 Maart 1951).

FRANKRIJK. — INTERNATIONAAL CONGRES VOOR HET LICHT. Onder auspiciën van het Comité International de la Lumière zal van 26 tot 30 September het vierde internationale congres voor het Licht worden gehouden. Dit congres beoogt een band te leggen tussen artsen, biologen, natuurkundigen, meteorologen, architecten en verlichtingsdeskundigen. Inlichtingen verstrekt Mej. A. C. HISSINK, Militaire weg 10, Overveen, secretaresse der Nederlandse afdeling van het Comité International.

— ANCYLOSTOMIASIS. Over de mijnworm, als parasiet van de mijnarbeiders in West-Europa, heeft men in de laatste 25 jaar weinig vernomen. Een stelselmatig onderzoek in Franse mijnen deed nieuwe bronnen van besmetting ontdekken. Zo bleken van 1000 Italiaanse immigranten er 11 besmet en van 28 uit Indochina gerepatrieerde Fransen niet minder dan 5 (*Bull. de l'Acad. nat. de Médecine*, 1951, bl. 50).

¹⁾ *N. T. v. G.*, 95, 736, 1951.

²⁾ Zie ook A. GREVENSTUK, *Med. Maandbl.*, 3, no. 12, 1950 en H. SELYE, *Textbook of endocrinology*, 4e druk, 1948.